

Meditacions: 4t diumenge de sant Josep

Quarta reflexió per a meditar durant els set diumenges de sant Josep. Els temes proposats són: com obeeix sant Josep; el recolliment necessari per escoltar Déu; amb la seva obediència anticipa la de Jesús.

— Com obeeix sant Josep

— El recolliment necessari per escoltar Déu

— Amb la seva obediència anticipa la de Jesús

DESPRÉS DE L'ANUNCIACIÓ de l'àngel a Maria, la tradició cristiana ha identificat una anunciació similar a Josep: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha engendrat ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble» (*Mt* 1, 20-21). El sant patriarca estigué «sempre disposat a fer la voluntat de Déu manifestada en la seva llei i per mitjà dels quatre somnis que va tenir»^[1]. El fet que Josep hagi escoltat els designis divins mentre dormia, i els hagi posat ràpidament en pràctica, ens parla de la seva sintonia permanent amb Déu; és una manifestació que la vida contemplativa ens duu normalment a descobrir els plans bons del Pare i a voler associar-nos-hi de manera magnànima. Aquesta manera de procedir és el fonament de

l'obediència al Senyor. De fet, la paraula «obeir» ve justament d'aquesta capacitat d'escoltar —*ob audire*—, de sentir de manera intel·ligent el que un altre m'ha de dir; en aquest cas, és Déu qui introdueix a Josep en la grandesa de la seva obra misericordiosa de salvació.

Per això, l'obediència és molt lluny del compliment cec. Un requisit per obeir, en tota la seva riquesa, és saber escoltar, tenir l'esperit obert; només el que pensa pot ser obedient. Sant Josepmaria reflexionava en aquests termes durant una homilia de l'any 1963: «La fe de Josep no vacil·la, la seva obediència és sempre estricta i ràpida. Per comprendre millor aquesta lliçó que aquí ens dona el Sant Patriarca, és bo que considerem que la seva fe és activa, i que la seva docilitat no presenta l'actitud de l'obediència de qui es deixa arrossegar pels esdeveniments.

Perquè la fe cristiana és l'extrem a més oposat al conformisme, o a la manca d'activitat i d'energia interiors. Josep es va abandonar sense reserves en les mans de Déu, però mai no va refusar de reflexionar sobre els esdeveniments, i així pogué obtenir del Senyor aquest grau d'intel·ligència de les obres de Déu, que és la veritable saviesa»^[2].

A les pàgines de l'Antic Testament hi trobem els cops que Déu parla en somnis; per exemple, amb Adam, Jacob o Samuel. Són testimonis de persones que han volgut estar en constant diàleg diví, han deixat que Déu els parlés en totes les circumstàncies. I aquests somnis són també una mostra que, per l'autèntica obediència, podem captar noves dimensions de l'existència, nous noms, llocs i plans.

SABEM QUE DÉU ens parla; sabem que és al costat nostre i que ens convoca sense parar perquè ens unim al seu amor —amb tot el que som— per situacions molt concretes. El Senyor s'adreça a nosaltres cada dia, cada moment, per les persones que ens envolten i dels fets que travessem. En tot s'amaga part del pla diví que podem personalment descobrir i desenvolupar. Una pregària que Jesús repetí almenys dos cops al dia, segons les normes jueves, era l'oració *Shemà Israel*, que comença així: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu» (*Dt 6, 4*). Aleshores i ara, el primer serà percebre aquella veu divina que ens crida. «Sant Josep, com cap home abans o després d'ell, ha après de Jesús a estar atent per reconèixer les meravelles de Déu, a tenir ànima i cor oberts»^[3].

Per sentir la veu de Déu hem d'aprendre a fer silenci, sobretot

interior. La Sagrada Escripura ens diu que el profeta Elies no escoltà Jahvè en el vent poderós, ni en el terratrèmol, ni en el foc, sinó en «murmuri d'un ventijol suau» (1 *Re* 19,12). La vida d'oració demana que callem les veus que ens distreuen per poder escoltar Déu i també la nostra veu interior, per compartir els nostres desitjos o capacitats. En aquesta intimitat descobrim qui som, aprenem a entrar en diàleg amb la veu de Déu i a identificar-nos amb ella.

Els evangelistes no ens han deixat constància de cap paraula pronunciada per sant Josep, però sí que coneixem les seves accions, que són fruit de l'obediència a Déu, d'aquella escolta intel·ligent i d'aquell diàleg en la intimitat de l'ànima. «El silenci de sant Josep no manifesta un buit interior, sinó, al contrari, la plenitud de fe que porta en el seu cor i que guia tots els seus

pensaments i tots els seus actes»^[4].

Aquesta actitud del patriarca fou la que feu possible que, a partir d'aquells quatre somnis, Déu pogués orientar el rumb de la seva vida. El recolliment i la sensibilitat de Josep per detectar els plans divins feu que pogués custodiar Maria i Jesús dels perills i conduir-los a llocs més segurs. També nosaltres podem fomentar aquesta actitud de silenci i escolta per apropar a la nostra vida la veu i els projectes de Déu.

A SANT JOSEPMARIA li agradava dir que al Nou Testament hi ha dues frases que, en molt poques paraules, resumeixen el que fou la vida de Jesús. Per un costat, sant Pau ens diu que Jesús fou «obedient fins a la mort, i una mort de creu» (*Flp 2, 8*); per l'altre, l'evangelista de sant Lluc diu que Jesús «baixà amb ells a Natzaret

i els era obedient» (Lc 2, 51), referint-se al creixement a la llar de Maria i Josep. En ambdós passatges notem que el Senyor dugué a terme el seu pla de salvació obeint per amor a Déu Pare i a la seva família terrenal. Sant Joan Pau II notava que «aquesta obediència natzarena de Jesús a Maria i a Josep ocupa quasi tots els anys que visqué a la terra, i constitueix, per tant, el període més llarg d'aquesta total i ininterrompuda obediència (...). Pertany a la Sagrada Família una part important d'aquest diví misteri, el fruit del qual és la redempció del món»^[5].

En l'ambient familiar, amb les persones que convivim cada dia, és on aprenem a escoltar i a obeir, dins els plans d'amor de Déu. Allà tots estan en sintonia perquè cadascú busca sincerament el bé de l'altre. A la família s'experimenta el servei mutu, aprenem a escoltar, a

descobrir el que convé a tots.
L'obediència és fruit de l'amor.
Podem imaginar la delicadesa de Josep en donar indicacions a Jesús. I, al mateix temps, imaginem com el Verb encarnat desitjaria comprendre i complir, gratament i gustosament, el que deia el seu pare terrenal. En realitat «els tres membres de la família s'ajuden mútuament a descobrir el pla de Déu. Resaven, treballaven, es comunicaven»^[6].

Jesús haurà vist tants cops la manera de desenvolupar-se de Josep en els anys de Natzaret: home obedient per la fe. El sant patriarca obeí i, així anticipà l'obediència de Jesús fins a la creu. La Sagrada Família és una escola on podem aprendre que escoltar Déu i associar-nos a la seva missió són dues cares de la mateixa moneda. Així comprendrem «la fe de sant Josep: plena, confiada, íntegra, manifestada en un lliurament eficaç

a la voluntat de Déu, en una obediència intel·ligent»^[7].

[1] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, Introducció. Els quatre somnis parlen de: no tenir por de rebre Maria com esposa; la fugida a Egipte per salvar la vida de Jesús; el retorn a Israel; i anar fins a Natzaret para protegir el Nen del rei de Judea.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 42.

[3] Ibíd. n. 54.

[4] Benet XVI, Àngelus, 18-XII-2015.

[5] Sant Joan Pau II, Àngelus, 30-XII-1979.

[6] Francesc, Àngelus, 29-XII-2019.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 42.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/
meditacions-4t-diumenge-de-sant-josep/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-4t-diumenge-de-sant-josep/)
(25/03/2026)